

A FILM A MOZIKBAN
JENNIFER ANISTON ÉS
DANIELLE MACDONALD
FŐSZEREPLÉSÉVEL

D U M P L I N'

ÍGY

KEREK

AZ

ÉLETT

TALÁLD MEG
ÖNMAGAD
ÉS LEGYEN
CÉLOD VELE

JULIE MURPHY

Dream
válogatás

Willowdean Dickson, azaz Dundika, ahogy exszépségkirálynő anyukája hívja, mindig jól érezte magát a bőrében. Hogy mit gondol a tökéletes bikinialakról? Azt, hogy vegyél egy csini darabot, és vedd fel, akárhogy nézel is ki. Barátnője, Ellen – a tökéletes amerikai lány – mindig mellette állt, és semmi problémájuk nem volt... egészen addig, amíg Will el nem vállalt egy munkát a helyi gyorsétkezdénél. Ott találkozott a szexi magániskolás exsportolóval, Bóval. Willt nem is lepi meg, hogy vonzódik a fiúhoz, de az már igen, hogy a dolog kölcsönös. Ahelyett, hogy Will ettől még magabiztosabbá válna, kételkedni kezd magában. Végül úgy dönt, úgy szerzi vissza régi önmagát, hogy megteszi a legrémisztőbb dolgot, amit csak el tud képzelni: jelentkezik a Miss Clover City szépségversenyre, hogy megmutassa, pontosan annyira megérdemli azt, hogy ott álljon, mint a sok vékony lány. Ezzel egész Clover Cityt megdöbbeníti – talán a legjobban épp saját magát.

A könyv filmváltozata Jennifer Aniston és Danielle MacDonald főszereplésével a mozikban!

JULIE MURPHY a connecticuti Bridgeportban született. Amikor nem ír, egy egyetemi könyvtárban dolgozik. Szabadidejében általában az Instagramot böngészi, az Apáca show második részét nézi, a Mars One programot tanulmányozza, és töretlenül kutatja a tökéletes sajtos pizza receptjét. Jelenleg Texasban él férjével, aki szereti, kutyájával, aki imádja, és macskájával, aki megtűri őt.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.juliemurphywrites.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A szikrázó texasi estékkel, a piros nyalókákkal, a Dolly Parton-dalokkal és egy vad, felejthetetlen hősnővel ez a könyv garantáltan ellopja a szívedet.”

BARNES AND NOBLE

„Willnek nincs szüksége arra, hogy lefogyjon: számára így kerek a világ, és kész. Igazán élvezetes olvasmány, amelyért sok tini fog rajongani. Azok is, akik bizonytalanul érzik magukat a saját testükben, és azok is, akik elfogadják önmagukat.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Teljesen a könyv megszállottja lettem. Roppant vicces, szívszorítóan valós, a szereplői pedig olyan szerethetőek, hogy nem tudsz nem drukkolni nekik.”

GOODREADS

„Mindenkinek el kellene olvasnia, aki valaha egy kicsit is kényelmetlenül érezte magát a saját bőrében. Will egyedi hangja arra fogja készíteni az olvasókat, hogy átgondolják, hogyan is lehet építeni, avagy rombolni az önbecsülést.”

AMAZON

„Egy igazán szívbe markoló történet, amely biztos, hogy megváltoztat pár életet. Rendkívül kiemelkedő.” **VOYA**

Dream
válogatás

DUMPLIN'

ÍGY KEREK AZ ÉLET

JULIE MURPHY

— részlet —

1.

A legjobb dolgok az életemben Dolly Parton egy-egy dalával kezdődtek. Beleértve az Ellen Dryverrel kötött barátságomat is.

A dal, ami ezt megpecsételte, a *Hello, Dolly vagyok* című, 1967-ben megjelent bemutatkozó lemezalbumban lévő „Szőke nő” volt. Az első osztály előtti nyáron Lucy nagynénem szoros barátságot kötött Mrs. Dryverrel, mivel mindketten szenvedélyesen rajongtak Dollyért. Miközben édes teát szürcsölgettek az ebédlőben, Ellennel rendszerint ott üldögéltünk a kanapén, rajzfilmeket néztünk, és nem tudtuk, mit gondoljunk egymásról. De az egyik délután aztán Mrs. Dryver sztereóján felhangzott ez a dal. Ellen lábbal verte a ritmust, én pedig dúdoltam, és Dolly még el sem jutott a refrénig, mi már körbe-körbe forogtunk és teli torokból énekeltünk. Szerencsére az egymás és a Dolly iránti szeretetünk végül egyetlen dalnál mélyebbnek és tartósabbnak bizonyult.

Éppen Ellenre várok a barátja terepjárója előtt, miközben az erős napsütés miatt egyre mélyebben belesüpped a lábam az iskolai parkoló forró aszfaltjába. Megpróbálok nem összegörnyedni, miközben Ellent lesem, amint átszalad a kijáraton, és ide-oda cikázik az iskola utáni forgalomban.

El minden, ami én nem vagyok. Magas, szőke, és a mostani lehetetlenül ostoba, de mégis szexis paradoxon szerint úgy látszik, ilyen lányok csak a romantikus vígjátékokban léteznek. Ellen mindig is jól érezte magát a bőrében.

Nem látom Timet, a barátját, de nincs kétségem afelől, hogy ott áll El mögött néhány lépésre, és az okostelefonjába dugja az orrát, hogy a tanítás alatt elmulasztott összes játékot bepótolja.

Az első dolog, amit Timmel kapcsolatban valaha is észrevettem az, hogy legalább nyolc centivel alacsonyabb, mint El, aki ezzel soha nem törődött. Amikor megemlítettem a magasságbeli különbséget, csak mosolygott, egészen a nyakáig elpirult, és azt mondta: – Olyan cuki, nem?

El odavágódik elélem és lihegve kérdezi: – Dolgozol ma este, ugye?

Megköszörülöm a torkomat. – Aha.

– Sosem túl késő nyári munkát találni a bevásárlóközpontban, Will. – Odahajol a terepjáróhoz és a vállával oldalba bökö. – Velem.

Megrázom a fejem. – Szeretek ott lenni a Harpy'snál.

Egy nagy, magasított kerekű teherautó húz el előttünk lefelé az úton a kijáráthoz.

– Tim! – kiáltja Ellen.

Timnek földbe gyökerezik a lába, és felénk int, miközben a teherautó majdnem elsodorja, és épphogy sikerül megúsznia egy végzetes balesetet.

– Istenem! – mondja Ellen, csak annyira hangosan, hogy én halljam.

Azt hiszem, remekül összeillenek.

– Kösz, hogy szóltál! – kiáltja Tim.

Tim még egy idegen megszállás közepén is „cuki” lenne.

Miután átjutott a parkolón, telefonját a hátsó zsebébe süllyeszti, és megcsókolja Ellent. Nem valami vad, nyitott szájjal adott csókkal, hanem inkább egy „szia, hiányoztál, olyan csini vagy, mint az első randinkon voltál” puszival.

Nagyot sóhajtok. Ha képes lennék elfordítani a tekintetemet az összes csókolózó emberről, biztos vagyok benne, hogy legalább 2 százalékkal boldogabb lenne az életem.

Nem arról van szó, hogy féltékeny vagyok Ellenre és Timre, vagy hogy Tim ellopja tőlem Ellent, és pláne nem arról, hogy Timet magamnak szeretném. De azt kívánom, ami nekik már megvan. Szeretnék magamnak valakit, aki csókkal köszönt, amikor találkozunk.

Odakacsintok a mögöttük lévő focipálya körüli futópályákra. – Mit csinálnak ott azok a lányok? – A pályán rohan gál néhány rózsaszín sortot és hozzáillő topot viselő lány.

– Felkészítő tábor van a szépségversenyre – mondja Ellen. – Egész nyáron tart. Az egyik lány a munkahelyemről is ide jár.

Meg sem próbálom nem forgatni a szemem. Clover City nem sok mindenről nevezetes. Párévenként a futballcsapatunknak sikerül továbbjutnia, és hébe-hóba valaki még sokra is viszi, és alkot valami elismerésre méltót. De az egyetlen dolog, ami a mi kis városunkat ráteszi a térképre, az az, hogy Texasban mi adunk otthont a legrégebb óta futó szépségversenynek. A Miss Teen Blue Bonnet még az 1930-as években kezdődött, és évről évre egyre nagyobb és szórakoztatóbb lett. Még jó, hogy tudom, mivel az utóbbi tizenöt évben anya vezeti a tervezőbizottságot.

Ellen, mielőtt félrehúz, kiszedi Tim kulcsait a fiú sortjának elülső zsebéből, majd megölel. – Legyen jó napod a munkahelyeden! Ne hagyd, hogy a zsír rád fröccsenjen, vagy ilyesmi. – Ezzel odalép, hogy kinyissa a vezetőoldali

ajtót, és odakiált a másik oldalon álló Timnek: – Tim, kívánj Willnek szép napot!

A fiú egy pillanatra felkapja a fejét, és meglátom azt a mosolyt, amit Ellen annyira szeret. – Will! – Lehet, hogy Tim főleg csak a telefonjába dugja az arcát, de amikor ténylegesen, valójában beszél, nos, akkor olyasmi történik, ami egy olyan lányt, mint Ellen, egészen magához láncol. – Remélem, szép napod van! – Ezzel derékgig meghajol.

Ellen forgatja a szemét, elhelyezkedik a volán mögött és egy új rágógumit dob a szájába.

Búcsút intek, és már majdnem félúton vagyok az autómhoz, amikor ők ketten elszáguuldanak mellettem: Ellen ismét vizslátot kiált, és Dolly Parton „Why’d You Come in Here Lookin’ Like That” című dala árad a hangszórókból.

Amíg a táskámban kotorászok és a kulcsaimat keresem, észreveszem Millie Michalchukot, amint végigsántikál a járdán és átjön a parkolón.

Már azelőtt látom, még mielőtt megtörténik. Patrick Thomas, aki talán minden idők legnagyobb bunkója, Millie szüleinek minibuszához támaszkodik. Van egy olyan szuperképessége, hogy valakire ráaggat egy gúnynevet, ami azután rajta is ragad az illetőn. Néha ezek kedves becenevek, de inkább olyanok, mint a *Haaaaaaaanna*, aminek a kiejtése úgy hangzik, mintha egy ló nyerítene, és mindez azért van, mert a lány szája olyan, mintha... nos, mintha lófogakkal lenne teli. Igazán ötletes, tudom.

Millie az a lány, akivel kapcsolatban szégyelmem beismerni, de egész életemben úgy nézek rá, hogy közben azt gondolom: *a helyzet lehetne rosszabb is*. Én kövér vagyok, Millie viszont olyan típusú kövér, hogy gumis derekú nadrágra van szüksége, mert az ő méretében már nem készítenek gombos és cipzáras darabokat. A két szeme túl közel

van egymáshoz, és az orra hegye felfelé kunkorodik. Kiskutyá- és cicamintás ingeket hord, de nem csak úgy viccből.

Patrick a vezetőoldali ajtó előtt terpeszkedik, és barátainak lármás csapatával már rögögnék, mint a malacok. Millie néhány hete kezdett el vezetni, és úgy szokott száguldozni ide-oda azzal a minibusszal, mintha egy Camaróban ülne.

Már majdnem a sarokra ér, hogy aztán ott találja ezeket az idióta fickókat az autója körül, amikor odakiáltok neki: – Millie! Gyere ide!

Millie ránt egyet a hátizsákja szíján, irányt vált, és rózsás arcán olyan széles mosollyal igyekszik felém, hogy pufi orcája majdnem a szemhéjáig felér. – Szia, Will!

Elmosolyodom. – Szia! – Azon persze még nem gondolkoztam, hogy mit mondjak neki, ha ideér. – Gratulálok, hogy megkaptad a jogsit! – mondom végül.

– Ó, köszönöm – mosolyog újra. – Milyen aranyos vagy!

A válla mögött rálesek Patrick Thomasra, aki disznót imitálva az ujját az orrához nyomja.

Végighallgatom Millie-t, aki mindent elmesél arról, hogyan állította át az anyukája rádióállomásait, és hogyan tanokolt először. Patrick eltökélten bámul engem. Az a fajta srác, akiről az ember reméli, hogy soha nem veszi észre, de én tényleg hiába próbálok észrevétlen maradni a számára. Egy elefántot nem lehet elrejteni.

Millie még néhány percig beszél, mielőtt Patrick és a barátai feladják a dolgot és távoznak. Lelkesen integet, és a mögötte álló minibuszra mutat. – Úgy értem, hogy az autós iskolában nem tanítanak meg tankolni, és ők tényleg...

– Hé! – szólalok meg. – Nagyon sajnálom, de el fogok késni a munkából.

Millie bólint.

– De még egyszer gratulálok!

Nézem, amint odalép az autójához. Beállítja az összes tükrét, majd kitolat a helyéről a majdnem üres parkoló közepén.

Leparkolok a Harpy's Burgers and Dogs mögött, átvágok az autós részen, és becsöngetek a teherbejárónál. Amikor senki sem nyit ajtót, ismét csöngetek. A texasi nap perzseli a fejem búbját.

Megvárom, amíg egy hátborzongató külsejű férfi, aki horgász kalapot és piszkos atlétatrikót visel, átgurul az autós beállón, és előadja a gyötrelmesen egyedi rendelését egészen a pontosan meghatározott számú savanyú uborkáig, amit a burgerébe szeretne. A hangosbeszélő közli vele a végösszeget. A fickó szemügre vesz, és narancssárgára színezett napszemüvegét lebillentve megszólít: – Helló, cuki pofa!

Megfordulok, miközben szorosan tartom a ruhámat a combom körül, és négyszer rácsapok a csengőre. A gyomrom remeg közben.

Nem *kell* a munkához ruhát viselnem. Hordhatnék nadrágot is. De a műszálas nadrág gumírozott dereka nem volt elég rugalmas ahhoz, hogy kényelmesen illeszkedjen a csípőmre. Szerintem a nadrág a hibás. Nem szeretek úgy gondolni a csípőmre, mint valami kellemetlen dologra, inkább próbálok valami nyereségfélének beállítani. Úgy értem, ha mondjuk 1642 körül járnánk, az én széles, szülésre alkalmas csípőm több tehenet vagy egyebet érne.

Az ajtó recsegve kinyílik, és csupán Bo hangját hallom. – Hallottalak már az első három alkalommal is.

A csontjaim remegnek. Nem látom Bót addig, amíg kissé szélesebbre nem tárja az ajtót, hogy beengedjen. Ter-

mészetes fény árad szét az arcán, amit friss borosta borít. A szabadság jele. Bo iskolája – csodálatos katolikus iskola, szigorú öltözködési kódexszel – ennek a hétnek az elején befejezte a tanítást.

A mögöttem lévő autó hátrátolat, én pedig besietek. Eltart egy pillanatig, amíg a szemem alkalmazkodik a halvány fényhez. – Bo, sajnálom, hogy elkéstem – szólalok meg. Bo. A szótag szökdécsel a szívemben, és nekem tetszik. Tetszik, hogy ennyire rövid név, olyan megmásíthatatlan. Az effajta név mintha azt jelentené: *Igen, biztos vagyok benne.*

Forróság éget belülről, és az arcomon át egyre feljebb emelkedik. Végigfuttatom az ujjaimat az állkapcsomon, mi alatt a lábam úgy süpped bele a betonba, mintha az futóhomok lenne.

Az Igazság: rémesen bele vagyok zúgva Bóba, már amióta először találkoztunk. Laza, fészületlen, barna haja tökéletes összevisszaságban kunkorodik a feje búbján. Piros-féher egyenruhájában nagyon vicces – mint egy túllszoknyás medve. Műszálas ruhaujj feszül a karján, és azt hiszem, hogy talán a bicepszé és az én csípőm sok közös tulajdonsággal rendelkezik. Kivéve a súlyemelési képességet. Vékony ezüstlánc kandikál ki a trikója gallérjából, és az ajkát – a végtelen pirosnyalóka-készletének tulajdoníthatóan – mesterséges festék színezi.

A karját nyújtja felém, mintha meg akarna ölelni.

Mély lélegzetet veszek.

Azután kifújom a levegőt, amint elhúz mellettem, hogy lerántsa a lakatot a szállítási bejáratról. – Ron nincs bent, beteg, így csak én vagyok, te, Marcus és Lydia. Ő pedig – azt hiszem – kettő helyett dolgozik ma, szóval, tudod, mindent bele!

– Kösz! Nálatok nincs már sulis, ugye?

– Ja. Vége az óráknak – jelenti ki.

– Tetszik, hogy órákat mondasz iskola helyett. Olyan, mintha főiskolára járnál, és csak napi néhány alkalommal mennél be, a maradék időben meg a díványon aludnál, vagy netán... – Visszafogom magam. – Mennem kell, hogy elrakjam a cuccomat.

Bo összeszorítja az ajkát, majdhogynem mosolyog. – Oké, persze!

Berontok a pihenőszobába, és begyömöszölöm a táskámat az öltözőszekrénybe.

Nem mintha valaha is különösebben ékesszóló lettem volna, vagy mi, de ami Bo Larson jelenlétében kijön a számon, még csak bőbeszédűségnek sem minősíthető. Inkább szóáradathoz, fecsegéshez hasonlítható, ami pocsék dolog.

Amikor először találkoztunk – Bo még új alkalmazott volt –, kinyújtottam a kezem, és bemutatkoztam: – Willowdean – mondtam. – Pénztáros, Dolly Parton-rajongó, és helybéli kövér leányzó. – Vártam a válaszára, de nem szólt semmit. – Úgy értem, más is vagyok. De...

– Bo. – Semmitmondó volt a hangja, de az ajka mosolyra húzódott. – A nevem Bo. – Megfogta a kezem, és akkor soha át nem élt emlékpillanatok cikáztak át a fejemem. Amint kéz a kézben ülünk egy moziban. Vagy végigsétálunk az utcán. Vagy egy autóban vagyunk.

Aztán – mint a híres dalban – magamra hagyott.

Azon az éjszakán, amikor fejben újra és újra eljátszottam a bemutatkozásunkat, rájöttem, hogy nem rettent meg, amikor kövérnek neveztem magam.

És ez tetszett.

A *kövér* szó kényelmetlenül érinti az embereket. De ha valaki rám néz, az első, amit észrevesz, az a testem. A testem pedig kövér. Olyan ez, mint ahogyan észreveszem, hogy

egyek lányoknak nagy a cicijük, csillogó a hajuk, vagy dudoros a térdük. Azokat a dolgokat oké megmondani. De az a szó, hogy *kövér*, ami a legjobban jellemző rám, rosszálló arckifejezést és elsápadó arcot vált ki.

De ez vagyok én. Kövér, ami nem szitokszó. Nem sértés. Legalábbis akkor nem, ha én mondom. Így folyton arra gondolok, miért ne lehetne már levenni a napirendről?

2.

Éppen súrolom a pultot, amikor két srác és egy lány jön be. A munka olyan egyhangú, hogy még azt a nyomorult zománcot is majdnem letöröltem. – Mit adhatok nektek? – kérdezem anélkül, hogy felnéznék.

– Bo! Kiindulási pontként: óvakodj a Holy Cross-i bulldogoktól! – kiáltja egy bemondó hangján a jobb oldalon álló fiú, miközben a kezével tölcserít formál a szája körül.

Amikor Bo nem jelenik meg azonnal, a fiúk újra és újra elkiáltják a nevét. – Bo! Bo! Bo!

A kettejük között álló lány forgatja a szemét.

– Bo! – ordítja Marcus. – Gyere már ide, hogy a barátaid befogják végre a szájukat!

Bo megkerüli a sarkot, és a napellenzőjét bedugja a nadrágja hátsó zsebébe. Dagadó mellén keresztbe fonja a karját. – Szia, Collin! – Aztán bólint a többieknek. – Amber. Rory. – Nekidől a mögöttünk lévő pultnak, s így kicsit nagyobb lesz a távolság közte és a barátai között. – Mit kerestek a városnak ezen a szélén?

– Terepgyakorlat – közli Collin.

Bo megköszörüli a torkát, de nem szól semmit. A feszültség lüktet közöttük.

A másik srác, Rory, azt hiszem, a pulton lévő étlapot tanulmányozza. – Hé – szól oda nekem. – Kaphatnék két hot dogot? Csak mustárral és fűszeres öntettel.

– Aha, persze! – Beütöm a rendelését a pénztárgépbe, miközben megpróbálok vigyázni, nehogy elkalandozzon a szemem.

– Rég láttalak – szólal meg Amber.

Hogyan is lehetséges ez? Talán ha harmincan vannak a Holy Cross minden egyes érettségiző osztályában.

Collin átöleli Amber vállát, és Bóra néz. – Hiányoztál a tornateremben. Hol voltál mostanában?

– Errefelé – mondja Bo.

– Italt kérsz hozzá? – kérdezem.

– Ja – feleli Rory, és egy ötvendolláros bankjegyet tart az arcom elé.

– Nem tudok húszasnál nagyobbat felváltani – mutatok rá a gépem elejére ragasztott, kézzel írt kis feliratra.

– Bo – szól Collin –, csak bankkártya van nálam. Lécci, segíts Rorynak és dobd meg egy kis apróval, jó?

Egy pillanatig halotti csend borul ránk. – Nincs nálam a pénztárcám.

Collin önelégülten mosolyog.

Amber, a Csodálatos, Szemforgató Lány benyúl a zsebébe, és odahajít egy tízest a pultra.

Elveszem, és így szólok Roryhoz: – Nemsokára kész is lesz a rendelésed.

Collin felém bólint. – Hogy hívnak?

Kinyitom a szám, hogy feleljek, de... – Willowdean. A neve Willowdean – mondja Bo. – Vissza kell mennem a melóhoz. – Ezzel a konyhába igyekszik, és eszében sincs megfordulni, amikor a barátai hívják, hogy jöjjön vissza.

– Tetszik az oldalszakállad – kiáltja utána Amber. – Jól áll. – De Bo már eltűnt.

Amber farkasszemet néz velem, de csak annyit tehetek, hogy megvonom a vállam.

Otthon hátramegyek, és az üvegezett tolóajtón át bejutok a házba. A bejárati ajtó évekkal ezelőtt beragadt. Anya folyton azt hajtogatja, hogy kell nekünk egy szerelő, aki idejön és megjavítja, de Lucy néném mindig azt mondta, ez a tökéletes mentés arra, hogy ne kelljen bejárati ajtót nyitni. Én pedig hajlottam rá, hogy egyetértsek vele.

Anyu a konyhaasztalnál ül, még mindig gondozónői köpenyében, szőke haját magasra tornyozta a feje búbján, és a hordozható tévéjén a híradót nézi. Amióta az eszemet tudom, mindig itt nézte a műsorait, mivel Lucy majdnem mindig a nappali szoba díványán feküdt. Viszont már hat hónap telt el a temetése óta, de a dolgok mit sem változtak.

Most épp a fejét rázza, amint a híradó műsorvezetőit hallgatja, és közben így szól: – Hé, Dundika! Vacsora a hűtőben!

Ledobom a táskámat az asztalra és megragadom a lefóliázott tányért. Az iskola utolsó napjai a szépségversenyt előkészítő időszak kezdetét jelzik, ami azt jelenti, hogy anya fogyózik. Amikor pedig fogyózik, akkor vele együtt mindenki más is. Ami azt jelenti, hogy a vacsora csirkesalátából áll.

Lehetne rosszabb. Volt már rosszabb is.

Anyu csettint a nyelvével. – Van egy kis pattanás a homlokodon. Ugye nem eszed meg azt a zsíros ételt, amit árulsz?

– Tudod jól, még csak nem is szeretem annyira a burgert és a hot dogot. – Nem sóhajtok. Szeretnék, de anya meghallaná. Nem számít, milyen hangosan szól a tévé. Lehetne akár két év múlva, és lehetnék távol, főiskolán egy másik városban, több száz mérföldre innét, de anya – bármilyen messze is vagyok – meghallaná a sóhajtásomat, és ezzel

hívna fel: – Nos, Dundika, tudod, hogy gyűlölöm, amikor sóhajtozol. Nincs annál kevésbé vonzó, mint egy elégedetlen fiatal nő.

Azt hiszem, ezzel kapcsolatban nagy tévedésben van.

Leülök enni, és bőségesen eláraztatom a tányéromat salátaöntettel, mert a nyolcadik napon Isten megteremtette a Ranch dresszinget.

Anya keresztbe veti a lábát, és figyelmesen vizsgálgatja manikűrözött lábujjait. – Hogy ment a meló?

– Jól. Valami öreg pacák az autós részről odafütyült és jó bőrnek nevezett.

– Óóó – mondja anya. – Hát, ez egyfajta hízelgés, ha meggondolod.

– Ugyan, anyu! Nem, undorító volt!

Anya kikapcsolja a tévét. – Kicsim, higgy nekem, amikor azt mondom, hogy a férfipiac beszűkül, amint idősebb leszel. Az mindegy, hogy milyen jól vagy karbantartva.

Nem ilyen beszélgetésre van szükségem. – Ron nem volt bent, beteg.

– Isten áldja a szívét! – nevet anya. – Tudod, ő volt a legjobbban belém zúgva a középiskolában.

Amióta elkezdtem dolgozni, hetente legalább egyszer szóba hozza. Miután először jelentkeztem a munkára a hálaadás szünetében és beszéltem Ronnal, Lucy azt mondta, hogy mindig is gyanította, hogy nem egészen úgy történt a dolog, ahogy anya mondja. De anyu azt meséli, hogy a városban minden srác odavolt érte, ő már csak ilyen. – Mindenki rajongott a Clover City Miss Teen Blue Bonnet Szépségkirálynőjéért – hadarta egyik este néhány pohár bor után.

A szépségverseny anya egyetlen igazi nagy teljesítménye. Még mindig belefér az akkori ruhájába – ezt a tény

nem hagyja, hogy bárki is elfelejtse, ezért van az, hogy mint a szépségverseny zsűrijének az elnöke és hivatalos háziasszonya, bevállalja, hogy minden évben ismételten belepréselődik a ruhájába az összes rajongója kedvéért.

Érzem, amint Riot, Lucy macskája kényelmesen elhelyezkedik a lábamon. Megütögetem a padlót a lábujjaimmal, mire dorombolni kezd. – Láttam egy csomó lányt, akik iskola után valami szépségverseny felkészítő táborban vesznek részt.

Anya vigyorog. – Megmondom, mi van. A verseny évről évre egyre nehezebb.

– És te? Milyen volt az otthonban?

– Ó, tudod, pont olyan, mint máskor. – Anya a csekkönyvét lapozgatja, és a halántékát masszírozza. – Ma elvesztettük Eunice-t.

– Jaj, ne – mondom szomorúan. – Anyu, annyira sajnálom.

Anya életét – akár Hamupipókéét – évente egyszer ragyogó fény járja át. Ilyenkor élheti azt az életet, amire mindig is vágyott. De az év többi részében mindeneként dolgozik a Buena Vista Ranch Idősek Otthonában, ahol olyan egzotikus munkákat végez, mint hogy szétosztja a napi gyógyszereket, megeteti az öregeket és kitörli a feneküket. Eunice az egyik kedvence volt. Az öregasszony mindig összetévesztette az egyik hűgával, és minden alkalommal, amikor anya lehajolt hozzá, hogy felsegítse, gyerekkori titkokat sugdosott a fülébe.

– Megette az ebéd utáni süteményét, és behunyta a szemét. – Anya megrázza a fejét. – Egy percig hagytam, hogy ott üldögéljen, mert azt hittem, hogy szundikál. – Ezzel feláll, és megcsókolja a fejem búbját. – Dundika, megyek lefeküdni.

– Jóccakát!

Megvárom, amíg becsukódik az ajtaja, aztán bedobom a vacsorámat az egyik ingyenes újság alatti szemetesbe. Felkapok egy marék peracet és egy szódavizet, majd felszaladok. Amikor elhaladok Lucy bezárt ajtaja mellett, megállok egy pillanatra, és alig észrevehetően megérintem a kilincset.

3.

Azt hiszem, szexelni szeretnék Timmel ezen a nyáron – jelenti ki Ellen, miközben kihúzza egy sajtkockát az ebédje salátaöntetéből, és a szájába dugja. Tavaly óta minden pénteken „mérlegeli” az első alkalom átélését Timmel. Komolyan, minden hétvége kezdete előtt megvitatjuk, mi szól az ellen és amellet, hogy ők ketten végül is megtegyék.

– Igazán különös – jegyzem meg, és nem nézek fel a jegyzeteimből. Nem vagyok rossz barátnő, de már olyan sokszor megbeszéljük ezt a kérdést. Plusz ez az utolsó tanítási nap, és még maradt egy záróvizsgám. Megpróbálok magolni, Ellennek viszont nem kell, mert már az összes vizsgáját letette.

A szája tele van cukrozott pekándióval, amikor megkérdezi: – Miért különös?

– Kérdezz ki! – kérem, majd néhány szőlőszemet dugok a számba, és előszedek egy fénymásolatot, ami a kormány ágazatait elemzi. – Azért különös, mert ez nem olyan, mint egy esküvő. Nem olyan, hogy: „Ó, szeretem a nyári színeket! A nyár folyamán akarom megtenni, hogy kellően össze tudjam hangolni a fehérneműmet a kedvenc évszakkal.” Azért kell megtenned, mert akarod.

Ellen forgatja a szemét. – De a nyár az átalakulás ideje. *Felnőtt nőként* jöhetnék vissza az iskolába – vélekedik higgadtan.

Én is forgatom a szemem. Gyűlölöm az üres dumát. Ha Ellen valóban komolyan gondolná, áthajolnék az asztalon, hogy egészen közletről megvitathassak vele minden részletet. De sohasem viszi véghez. Fel sem fogom, hogyan tud olyan sokat beszélni a szex *lehetőségéről*.

Amikor látja, hogy nem vettem be a csalit, rápillant a fénymásolatra. – A kormány három ágazata?

– Végrehajtó, törvényhozó és igazságszolgáltatási. – Úgy döntök, hogy odavetek még egy morzsát Ellennek. – Plusz a szextől nem leszel felnőtt nő. Ez olyan vacak közhely. Ha szexelni akarsz, tedd meg, de ne csinálj belőle ekkora ügyet! Hiszen így felkészítet magad a csalódásra!

Ellen meggörnyed, és összevonja a szemöldökét. – Hány szenátor és képviselő szolgál a Kongresszusban?

– Négyszázharmincöt, és száz.

– Nem, de igen. Fordítva mondtad.

– Oké. – Halkan megismétlem a számokat. – Különben meg, mindegy, milyen évszak van, amíg úgy tűnik, hogy rendben van, nem? Úgy értem, a tél is szuper, mert mind azt érzitek: „Ó, Istenem, olyan hideg van. Tüzel a testem, mint abban a filmben.”

Ellen elneveti magát. – Ja, persze. Igazad van.

Nem akarom, hogy igazam legyen. Nem akarom, hogy Ellen előbb szexeljen, mint én. Lehet, hogy ez önzés, de valójában nem tudom, hogyan kezeljem azt, hogy ő megteszi, amit én még nem. Azt hiszem, félek, hogy nem fogom tudni, hogyan legyek a barátnöje. Úgy értem, a szex komoly dolog, és hogyan tudnék neki tanácsokat adni, vagy olyanokról beszélgetni vele, amikben semmi tapasztalatom sincsen?

Azt szeretném mondani neki, hogy várjon. De Timmel majdnem másfél éve járnak együtt, és Ellen még mindig minden alkalommal elpirul, amikor róla beszél. Nem tudom,

hogyan lehet mérni a szerelmet, de ez jó kiindulópontnak látszik. Nem vagyok biztos benne, hogy vajon bármilyen más okból is kérném-e arra, hogy várjon, vagy csak magam miatt.

Miközben átnézem a jegyzetemet, Millie jön végig a mi oldalunkon egy tálca étellel, mögötte pedig nem messze Amanda Lombard, a legjobb barátnője közeledik. Millie és Amanda együtt alapvetően egyetlen óriási célpontot képeznek, ami mintha azt sugallná: NEVESSETEK KI MINKET!

Amanda lába nem egyforma, ezért viseli ezt a vastag talpú gyógycipőt, ami miatt úgy néz ki, mint Frankenstein. (Legalábbis Patrick Thomas szerint.) Amikor gyerekek voltunk, és még nem volt ilyen cipője, Amanda csak sántikált, és a csípője minden lépésnél ide-oda ringott. Őt ez sosem zavarta, de ettől még az emberek folytonosan bámulták. A gúnyneve pedig meglehetősen béna, ha jobban meggondoljuk: Frankenstein az orvos volt, nem pedig a szörny.

Millie integet, és gyorsan visszaintek, amint elhalad mellettünk.

Ellen elsomolyodik. – Új barátnő?

Megvonom a vállam. – Néha nagyon megsajnálom.

– Szerintem boldognak látszik. – Amíg befejezzük az ebédet, El feltesz még néhány kérdést a tananyaggal kapcsolatban. – Milyen rendszer működik azért, hogy a kormány egyetlen része se jusson túl nagy hatalomhoz?

– Fékek és egyensúlyok.

– Szóval hogy ment a munka tegnap éjjel? Hogy van a Magániskolás Fiú?

A jegyzetfüzetemet összetartó laza spirál végét csavargatom az ujjam körül. – Jó volt. – Lepillantok önkiszolgálós ebédemre. – Ő klassz.

Szeretnék mesélni Ellennek Bo szemét barátairól, az újonnan megjelent pihékről az arcán, de nem vagyok benne biztos, hogyan tálaljam anélkül, hogy ne úgy hangozzon, mintha tiszta hülye lennék, olyan, aki a fiúja levágott körmödarabkáit egy befőttesüvegben őrzí az ágya alatt. Múlt éjjel háromszor kellett újraszámolnom a kimutatásomat, mert Bo folyton arrafelé járkált.

– Szeretem a Sweet 16 bulikat, meg ilyesmiket, de kicsit féltékeny vagyok amiatt, hogy te srácokkal is együtt dolgozhatsz – jelenti ki Ellen, és a félig megevett sárgarépáját bedobja műanyag táskájába, majd behúzza a cipzárat. – Még most sem tudom elhinni, hogy nem dolgozunk együtt.

El mindig emlékeztetett rá, hogy tönkretettem az iskola utáni terveinket azzal, hogy a Harpy'snál vállaltam munkát. De ha magától nem jött rá, hogy igazán nem akartam olyan áruházban dolgozni, ahol még csak bele sem férnék a ruhákba, akkor semmi kedvem sem volt azzal vesződni, hogy mindezt elmagyarázzam neki. – Mért akarnál más srácokkal együtt dolgozni? Éppen most mondtad, hogy meg akarod tenni *azt* Timmel.

El vállrándítással leráz. – Csak mert jó buli lenne.

Befejezzük az ebédet, és leteszem a kormányzati záróvizsgát. Kész. Befejeztem a tizedik osztályt. A parkolót ujjongó éljenzés és az autógumik csikorgása tölti be. De én nem örülök ennek a tanév végi hangulatnak. Ehelyett úgy érzem, hogy elakadtam, és arra várok, hogy történjen végre valami az életemben.

4.

Anya kocsija az autófelhajtón áll, amikor az utolsó tanítási nap után hazaérek. Miután leparkolok és behúzom a kéziféket, a fejtámlára hajtom a fejemet. Nagyon szeretem a kocsimat. Jolene-nek hívják, 1998-as meggypiros Pontiac Grand Prix, amit Lucytól kaptam.

Felmegyek Lucy szobájáig, ahol suhogást hallok, és látom, hogy anyu pávakék fenekébe ringatózik a levegőben. Azért pávakék, mert még mindig ugyanazt a márkás melegítőt viseli, amit hat évvel ezelőtt egy exbarátja ajándékozott neki. Anya „elegáns viseletnek” nevezi, ami csak a második helyet foglalja el a Miss Teen Blue Bonnet Szépségverseny koronája, a legértékesebbnek tartott vagyontárgya után.

– Itthon vagyok – mondom, és némi pánik vegyül a hangomba. – Mit csinálsz itt?

Anya felegyenesedik és kifújja a levegőt, majd hátra-simítja a haját. Lángol az arca, és a homloka körüli szőke hajfürtök loknikba göndörödnek. – A temetkezési intézet végül megkapta az urnát, amit megrendeltünk, ezért ma csak fél napot dolgoztam. Azt gondoltam, hogy hazajövök, és azonnal hozzáfogok ehhez az egészhez.

Ledobom a hátizsákomat az előszobában, és belépek a szobába. – Azonnal? Mihez?

Anya lehuppan az ágyra egy halom otthonka mellé, ami mind ki van keményítve, és ott függ Lucy textilborítású

akasztóin. – Ó, hát tudod, Lucy cuccainak a kirámolásához. Istenem, mi mindent gyűjtögetett. Alig lehet kinyitni a fiókjait. Tudod, megtaláltam a nagyanyád esküvői fátylát. Azt, amit régóta keresek.

Elmosolyodom. – Tényleg?

Anyu már akkor bejelentette, hogy igényt tart a nagy-mama esküvői ruhájára, amikor ő még az elfekvőben volt. Lucyre sohasem illett volna, így erről soha nem is volt vita. A fátylat kivéve. A fátyol bárkié lehetett. Anya és Lucy hónapokig küzdöttek érte, amíg Lucy idegei annyira tönkrementek, hogy végül feladta. Néhány évvel ezelőtt aztán a vitatott holmi feledésbe merült.

Anya volt az, aki Lucyvel szemben folyton a magáét hajtogatta, de talán mégis úgy tűnt, mintha Lucyé lett volna az utolsó szó.

Nem volt ez mindig így. Ők ketten nem álltak örökké hadilábon egymással, de azok a pillanatok mélyebben berögződtek az emlékezetembe, mint a péntek esték, amikor ha hazajöttem, ott találtam őket a díványon, amint a kedvenc régi filmjeiken kuncogtak.

– Szóval, mit fogsz csinálni ezzel a sok cuccal? – kérdezem.

– Hát, azt hiszem, el fogom ajándékozni. Tudod, milyen nehéz az ilyen méretű nőknek ruhát találni, ezért biztos vagyok benne, hogy valaki nagyra értékeli majd.

– És ha szeretnék belőle valamit? Nem viselni. Csak megtartani.

– Ó, Dundika, nem kellenek neked ezek az ócska köpönyegek. A szekrényekben nincs semmi más, csak csupa fehérnemű, kombiné, és egy csomó újságkivágás.

Tudom, hogy túl kéne tenni magam Lucy elvesztésén. Hat hónapja történt, de még most is folyton azt várom,

hogy meglássam a díványon Riottal az ölében, vagy a konyhában, amint keresztretjvényt fejt. De nem. Meghalt. És még csak képünk sincs róla. A valóságos testét nem szívesen látta fénykép formájában megjelenni a szeme előtt.

Emiatt félelem fog el. Talán ha nem látom vagy hallom Lucyt, végül el fogom felejteni.

Lucy harminchat éves korában, kétszáz kilósan halt meg. Egyedül volt, amikor egy súlyos szívroham elvitte, miközben a díványon ülve az egyik kedvenc műsorát nézte. Senki sem látta a halálát. De az is igaz, hogy ezen a házon kívül, odakint valójában senki sem látta élve. Most pedig nincs senki, aki emlékezne rá. Még úgy sem, ahogyan szeretné, hogy emlékezzenek rá. Mert amikor anya rá gondol, csak arra emlékszik, hogyan halt meg.

Ezért van az, hogy anya ötlete, hogy Lucy szobáját szét-szedi, mintha utazási kiállítást csinálna belőle, elveszi ezt a fájdalmas visszhangot és valami új és egészséges dologgá alakítja át.

Anya kihúzza az éjjeliszekrény fiókját, és különböző hal-mokba kezdi válogatni az iratokat. Látom, hogyan működik az esze: megtartani, vagy eldobni. Néha azon töprengek, vajon én melyik csoportba tartozom.

– Nem hagynád ezt még? – kérdezem. – Ez az ő szobája.

Anya hitetlenkedő arckifejezéssel fordul felém. – Dunda, ez egy egész szoba, amit csak porfogónak használunk. A szépségverseny ideje pedig már itt van. Egész nyáron keményen fogok dolgozni. Jó lenne nekünk egy olyan szoba, amiben ruhát varrhatnánk és egyéb tartozékokat készíthetnénk anélkül, hogy ezzel az egész házat elárasz-tanánk.

– Műhely és varroda? – kérdezem elkeseredve. – Az jár a fejedben, hogy Lucy szobájából műhelyet és varrodát csinálj?

Anya kinyitja a száját, de nem maradok ott addig, amíg válaszolhatna.

A Harpy'snál Bo a fülhallgatójával a fülében áll a grillsütő mögött. Intek neki, amikor arra megyek. – Willowdean, boldog nyarat! – mondja kissé túl hangosan. Az ajka ragacsos, piros, olyan, amit nagyon szeretnék megízlelni.

Megcsókolni Bót. A gondolat zavarba hoz. Szeretnék pocsolóvá olvadni, hogy levigyen a konyhai lefolyó.

Odafönt, az előtérben Marcus már a pénztárgépénél van.

– Túlteszel itt rajtam – jelentem ki.

– Tiff megszokásból korán kitett a kocsiból.

Marcusszal mindig is halványan jelen voltunk egymás életében. Egy évvel idősebb nálam, és gyerekkorunk óta egy iskolába járunk. Úgy ismerem – névről és arcról –, ahogyan az ember a legjobb barátja unokatestvérét ismeri. Amikor a Harpy'snál munkába álltam, jó volt olyasvalakivel együtt dolgozni, akit legalább felismertem, és most azt hiszem, már barátok vagyunk. Tiffanie-val, a softballcsapat kapitányával az év elején kezdtek el járni, és az életük néhány hét alatt szétválaszthatatlanul összefonódott.

– Hogy állsz a záróvizsgáiddal? – kérdezi Marcus.

Megvonom a vállam és hátrapillantok, mire észreveszem, hogy Bo a hőlámpák mögül figyel minket. Nem néz félre. Remeg a gyomrom. – Ott voltam – felelem. – Az pedig csak számít valamit. És veled mi van?

– Minden oké. Tiff-fel tanultam. Ezen a nyáron főiskolákat látogat.

Megértem, hogy az élet a középiskola után valami olyasmi, amin el kellene gondolkodnom, de nem tudom magam elképzelni egy főiskolán, és nem tudom, hogyan tervezek el valamit, amit nem tudok elképzelni. – És veled mi lesz? Te is iskolákat fogsz nézegetni?

Oldalra csapja sapkája ellenzőjét, és elgondolkodva bólint. – Azt hiszem. – A bejárati ajtó feletti csengő egyfolytában szól, miközben néhány srác az iskolából sorban belép. Amíg arra várunk, hogy átnézzék az étlapot, Marcus elnéz mellettük, majd kipillant az utcai ablakon, és így szól: – A barátnőm elmegy ebből a városból, és csak annyit tudok, hogy biztosan vele megyek majd.

Clover City pontosan az a hely, amit el szoktak hagyni. A szerelem az, ami miatt a város magába szívhat vagy kitaszíthat. Csak néhányan jönnek rá erre és kerülnek el ezt, míg a többiek közülünk isznak, gyereket nemzenek, templomba járnak, és ez elégnek látszik ahhoz, hogy a felszínen maradjunk.

Mivel pénteken és szombaton későn zárunk, anyu már alszik, mire hazaérek. Amikor már az összes lámpát eloltottam és bezártam a hátsó ajtót, lábujjhegyen végigmegyek az emeleti folyosón, és gondosan ellenőrzöm, hogy anya biztosan nincs-e már ébren. Halk szuszogás hallatszik az ajtaja alól, miközben bemelegszem Lucy szobájába, óvatosan, nehogy egyetlen padlódeszka is megnyikorduljon, és elkezdem átkutatni a kiválogatott halmokat.

Rengeteg szemét van itt, például különböző emberekről és helyekről szóló újságkivágások, amit soha nem fogok megérteni. Utálatosnak tartom, hogy vannak – egészen hétköznapi – dolgok, amikről sosem volt alkalmam Lucy

megkérdezni, például hogy miért kellett neki egy újságkiadás egy szakácskönyv írójáról, aki ellátogat majd a könyvtárba.

A temetés nagyon borzasztó volt. Nem csak a nyilvánvaló okok miatt. Clover City fél lakossága megjelent, mert mi az ördögöt lehetne mást tenni? Azt hiszem, mind azt várták, hogy meglátják Lucy-t koporsóba zárva, mint valami tanmesében. De a szomorú igazság az volt, hogy nem tudtuk megfizetni a drága széles koporsót. Így, bár anya teljesen kiborult, hogy a nővérenek nem tud „rendes temetést” biztosítani, Lucy-t elhamvasztották.

Nem szívesen emlékszem vissza arra a napra. Olyan dolgokra szeretek emlékezni, mint amikor harmadik osztályos koromban elvitt az első tánciskolámba. A tornadresszem szorosán rátapadt kiálló hasamra, és a combjaim összeértek, bármennyire is reménykedtem, hogy nem fognak. Túl kövér voltam. Túl magas is. Nem úgy néztem ki, mint a többi lány, akik a tánciskolába igyekeztek.

Mivel nem voltam hajlandó kiszállni az autóból, Lucy odaült mellém a hátsó ülésre. – Will, szívem. – A hangja lágy volt, mint a meleg méz. Egy elszabadult hajtincset eltűrt a fülem mögé és az otthonkája zsebéből odanyújtott egy zsepit. – Én már túl sok időt elpazaroltam az életem során. Túl sokat gondoltam arra, mit fognak mondani az emberek, vagy mire gondolnak majd. Néha olyan ostoba dolgokkal kapcsolatban is, mint hogy elmenjek-e a csemegeboltba vagy a postára. De olyan is volt, hogy valami igazán különös dolgot csupán azért nem engedtem magamnak, mert attól féltem, hogy valaki rám néz, és azt gondolja, hogy nem vagyok elég jó. De neked nem kell ilyen ostobaságokkal törődnöd. Én már elpazaroltam azt a rengeteg időt, így hát neked nem kell. Ha bemész, és úgy döntesz, hogy az egész

nem a kedvedre való, akkor sohasem kell visszamenned. De tartozol magadnak annyival, hogy megadd a lehetőséget, hallod?

Ősszel folyton erre gondoltam, de úgy látszott, hogy nem ez a lényeg.

Lucy zoknis fiókjában találok egy kis dobozt, tele magánoszalaggal – csupa Dolly Parton-szám. Találomra kiválasztok egyet, és beleteszem az éjjeliszekrényén álló hifibe. Hátradőlök az ágyán és olyan halkra állítva hallgatom, hogy csak mormolásnak hallatszik. Lucy bizonyára minden másnál jobban szerette Dollyt. Azt hiszem, Ellen és én is.

Talán Mrs. Dryver a legismertebb Dolly Parton-utánczó Texasnak ezen a részén. Törékeny termete és hozzáillő hangja van. Mivel néhány évvel ezelőtt Lucy volt egy helyi Dolly Parton rajongói klub elnökhelyettese, az útjaik hivatalos alapon összekapcsolódtak. Mindenképpen azt kell hinnem, hogy az Ellennel kötött barátságomat még sokkal a születésünk előtt eldöntötte a sors, akkortájt, amikor Dolly Tennessee-ben még egy szegény senki volt. Mintha El valami ajándék lenne, amit Lucy mindig is nekem szánt.

Nem szimplán Dolly külseje fogott meg minket – inkább a dolgokhoz való hozzáállása, ami abból eredt, hogy bármennyire is nevetségesnek tartották az emberek a kinézetét, ez nem változtatott semmin, mivel ő jól érezte magát a bőrében. Nekünk pedig... legyőzhetetlennek tűnt.